

KUULAMISÜLESANNE

Kuula tähelepanelikult teksti ning otsusta, kas väide on õige või vale.

PÕDRA VOODI

Jaan Rannap

Talvel on põdra voodi lumes. Põder ei hakka kulu või sammalt välja kraapima. Ju tal on ka lumel soe küllalt. Põdra tohutus kehas on sooja nii looma enda jaoks kui ka lumele andmiseks. Kui põdral magamisest küll saab, jääb tast maha sügavalt lohku sulanud voodi, mis pakaselistel ilmadel kattub varsti jäise kattega. Aga mine tea, võib-olla põder ei magagi lumel. Võib-olla ta ainult puhkab veidi. Tallinna-Tartu maantee kolmekümne üheksandal kilomeetril leidsin põdra jäetud lohu päris teekaldalt, kuusehekis olevast paari meetri laiusest pilust. Mis magamist sai seal olla! Sellel maanteel liiguvad ka öösiti vägevast mürisevad pikamaaveokid. Kui üks kaob, on teise lärm juba kosta. Aga põdral ju patja pole, mille alla pea pista. Arvasin, et liiklustihedust loendav loom on mu selle talve kõige suurem põdra-üllatus, aga eksisin. Paar päeva hiljem suusatasin mööda võsaveersest talust, kus põder oli elumaja akna all marjapõõsaste vahel lesinud.

Põder aias poleks tänapäeval midagi ebatavalist, aga selles talus on kaks suurt ketikoera. Üks ühel, teine teisel pool maja; kollane peni lausa sealsamas marjaaias, kus põder oli arvanud sobivaks head väikest äraolemist teha. Tähendab, kongkoon ei hoolinud siis sugugi lärmist, mida kollane Muri tõstis. Lükkas pehastanud põimtarasse rinnaga augu, jalutas julgelt edasi, vaatas puud ja põõsad üle ning kõigele krooniks heitis lausa koera nina alla, kümnekond meetrit ketiulatusest, pikutama.

Ei, midagi on siin viltu. Põdra jultumus ei sobi kuidagi loomulikku looduspilti. Niimoodi võiksid käituda raamatuloomad, kellele autori tahtel inimlikke jooni külge poogitud. Nemad võiksid tõesti teise neljajalgse õrritamistest lõbu tunda. Et näe, haugu end või lõhki, aga siin ma olen sinu kiuste.

Aga raamatuloom ei suuda ju hange sisse voodit sulatada.